

Sygn. akt I PK 320/15

POSTANOWIENIE

Dnia 14 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z powództwa Biura [...] S. Spółki z o.o. w K. w likwidacji
przeciwko W. G.

o odszkodowanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 września 2016 r.,

skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.

z dnia 12 maja 2015 r., sygn. akt IX Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. oddala wniosek pełnomocnika pozwanego o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 maja 2015 r., IX Pa (...) Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację powódki Biura [...] S. Sp. z o.o. w K. w likwidacji od wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 7 maja 2013 r., VII P (...). Wyrokiem tym Sąd Rejonowy oddalił powództwo przeciwko W. G. o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie stosunku pracy przez pracownika bez wypowiedzenia z winy pracodawcy.

Skargę kasacyjną od tego wyroku wywiódł pełnomocnik powódki. Sądowi Okręgowemu zarzucił naruszenia:

1/ art. 84 w zw. z art. 86 § 1 k.p. i art. 8 k.p. przez ich niewłaściwe zastosowanie i błędne ustalenie, że premia roczna stanowi składnik wynagrodzenia pozwanego, który korzysta z ochrony na równi z wynagrodzeniem zasadniczym,

2/ art. 8 k.p. przez jego niezastosowanie i pominięcie okoliczności, że działalność konkurencyjna pozwanego doprowadziła powódkę do straty w wysokości ok. 3.000.000 zł, co uzasadniało wstrzymanie się przez powódkę z wypłatą ruchomego składnika wynagrodzenia,

3/ art. 55 § 1¹ k.p. przez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że zachowanie powódki wypełniło przesłanki określone w tym przepisie, podczas gdy powódka nie dopuściła się naruszenia o charakterze ciężkim mając na uwadze okoliczności sprawy,

4/ art. 61¹ k.p. przez jego niezastosowanie z uwagi na błędne założenie, że pozwany w sposób prawidłowy rozwiązał stosunek pracy,

5/ art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c. przez zaniechanie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego oraz wykroczenie poza swobodę jego oceny,

6/ art. 398²⁰ k.p.c. przez niezastosowanie się do zapatrywań Sądu Najwyższego w zakresie uzasadnienia wydanego rozstrzygnięcia, które *in concreto* jest bardzo lakoniczne, co stało się podstawą uchylecia poprzedniego wyroku tegoż Sądu.

W skardze kasacyjnej zawarty został wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na występowanie dwóch istotnych zagadnień prawnych mających znaczenie dla rozwoju prawa, a mianowicie pytań:

1/ „czy w świetle treści art. 55 § 1¹ k.p. zatrzymanie przez pracodawcę części wynagrodzenia pracownika w postaci ruchomego składnika jakim jest premia, w trakcie istnienia sporu na linii pracodawca-pracownik, stanowi ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych, zwłaszcza mając na uwadze, że wysokość wypłacanego wynagrodzenia zasadniczego otrzymywanego przez pracownika przekraczała comiesięcznie 13 tys. zł a tym samym zatrzymanie premii nie narażało pracownika na niedostatek; w konsekwencji czy stanowić to może podstawę rozwiązania stosunku pracy z winy pracodawcy;

2/ nadto czy zachowanie pracownika, który uprzednio sam wypowiedział pracodawcy umowę o pracę, czym naraził pracodawcę na trudności z utrzymaniem zleceń, jednocześnie nie przekazując wszelkich danych kontaktowych z kontrahentami, do czego zobowiązany był z uwagi na fakt, że przez ostatnie lata to on wyłącznie zajmował się działalnością handlową powodowej Spółki, a następnie wykorzystał zaistniały spór do rozwiązania umowy o pracę z winy pracodawcy, narusza zasady współżycia społecznego oraz stanowi o nadużyciu prawa podmiotowego o jakim jest mowa w art. 8 Kodeksu pracy”.

W skardze nie uzasadniono w sposób odrębny i szerzej tych okoliczności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nie podlega przyjęciu do rozpoznania.

Sąd Najwyższy w swoim orzecznictwie wielokrotnie wyjaśniał sposób interpretacji art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., wskazując jak należy rozumieć wymienioną tam przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. W dorobku judykatury mieszczą się także ugruntowane wyjaśnienia odnośnie do sposobu ujęcia tej przesłanki w skardze kasacyjnej.

I tak, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne wymaga sformułowania tego zagadnienia, a nadto przedstawienia własnej propozycji interpretacyjnej skarżącego (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2004 r., I PK 476/03). Polega to na wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, wyjaśnieniu dlaczego jest ono istotne, albo na określeniu, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2004 r., II PK 4/04). Chodzi zatem o dokonanie analizy dogmatycznej z wykorzystaniem metod prawnych, co ma wykazać istnienie owych wątpliwości i przekonać o tym Sąd Najwyższy. Takiego uzasadnienia nie przedstawiono w skardze kasacyjnej.

Zresztą i sama treść zagadnień nie wskazuje, by – jak deklaruje skarżący – miały one istotne znaczenie dla rozwoju prawa. Oba zagadnienia zostały

sformułowane w ścisłym związku ze stanem faktycznym sprawy. Tymczasem, jak wskazuje się w judykaturze Sądu Najwyższego zagadnienie prawne budzące poważne wątpliwości przedstawione Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia (art. 390 § 1 k.p.c.) nie może sprowadzać się do pytania o sposób rozstrzygnięcia sprawy (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2007 r., III UZP 1/07). Oczekuje tego skarżący, wprowadzając do treści obu pytań okoliczności faktyczne sporu, takie jak wysokość wynagrodzenia pracownika, jego stanowisko czy zachowania, jakie przejawiał względem powodowej Spółki. Odpowiedź na pytanie dotyczące tak skonkretyzowanych okoliczności ma nikłe znaczenie dla rozwoju prawa, wymagałaby bowiem pojawienia się w przyszłości tożsamyh okoliczności, co wydaje się możliwe nie tyle w wielu, ile w bardzo nielicznych sytuacjach.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji. Wniosek pełnomocnika pozwanego o zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym nie został uwzględniony – nie został bowiem wniesiony w ramach terminowej odpowiedzi na skargę kasacyjną (art. 398⁷ § 1 k.p.c., por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2003 r., IV CKN 113/01).